

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχοντα καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτακόσια καὶ ἑνενήντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ἴστον ψεύτα τὸν ντωνιῆ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ἰ μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ἄ γ κ α καὶ ἴ σ τ ῶ χ έ ρ ι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή,
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιπέντε Δεκεμβρίου,
μεγάλ' ἡμέρα τοῦ Κυρίου.

Ἐξάκοσα καὶ ὀγδόνητα καὶ ὀκτώ,
καλαντάρι «Ρωμηοῦ» τραντακτό.

Καλαναρχῶ μὲ θούδικαις καὶ θαντούρια τοῦ νέου μας Μεσσία γεννιτούρια.

Μεσσίας ἐγεννήθη πάλι τώρα
καὶ τίκουσαν οἱ μάγοι καὶ ἐξέκρινσαν
μὲ τοῦμπανα, σιμάμματα καὶ ὄωρα,
καὶ ἔπασαν κατὰ γῆς καὶ τὸν ἴπροσκύνησαν.

Κυττάζοντας τῶν ὄρων του τὸ πλῆθος
τὰ μάτια του τὰ ἴλιγους, τὰ ἴγλάρους,
τὸν Ταξιάρχη τοῦβαλαν ἴστο στήθος,
καὶ ἔκείνος μὲς ἴστα σπάργανα καμάρων.

Καὶ οἱ φίλοι τοῦ Κουβίρου καὶ οἱ γνωστοί,
ποῦ ἴπῆραν ρουσφέτια περισσότερα,
μαζεύτηκαν τριγύρω γελαστοὶ
καὶ τοῦλεγαν ἀκούρ Κόντη, καὶ σ' ἀνώτερα.

Καὶ ἔπαίζανε λαγοῦτα καὶ βρολιὰ
καὶ ὁ Κόντης μὲ τοὺς φίλους ἐχωράτευε,
καὶ βάζοντας ἴστη μύτη τὰ ἴγλαῖα
νομοσχεδίων στίβους ἀνακάτευε.

Ἄρνια πηδοῦν μὲ βέλσαμα γλυκὺ
καὶ τάγκα τούγκα κάνουν τὰ κουδοῦμα των,
καὶ στέκουσιν παραπέρα νηστικοὶ
καὶ στάζουσι φαρμάκι τὰ ρουθούμα των.

Ἐβίλαξε καθίνας πῶτος τράγος,
ὅπου γι' αὐτὸν ἴημίρωνε καὶ ἔδραῖπαξε,
καὶ ὁ κύριος Ἄναργυρος ὁ μάγος
σωροῦς ἔξ ἄργυριων τοὺς ἀράβειαξε.

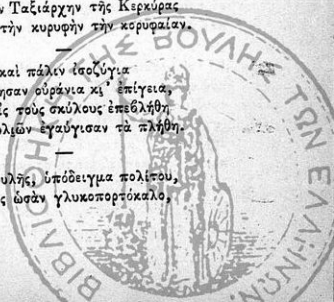
Καὶ στόματα χασκόντων χασκουν μύρια
μὲ τῶν περισσευμάτων του τάργυρια,
καὶ δόξα σοι, φωνάζουσι, δόξα, Κύριε,
καὶ τῆς ἀναργυρίας μας Ἄργυριε.

Δοξολογοῦν ποιμένεις καὶ ἄγραυλοὶ,
νὰ σμάρνα, νὰ καὶ λίβανος καὶ ἄλλοι,
καὶ αὐλὸς χαρετιστήριος αὐλεῖ
πὼς ὅλα τώρα πάνε σὺν ρωλοῖ.

Ἄγγελοι Ταξιάρχει μὲ πορφυράς
τὴν ἴστομον κραδαίνοντας ρομφαίαν
βλέπουσιν τὸν Ταξιάρχην τῆς Κερκύρας
καὶ ὕμνουσιν τὴν κυρφήν τὴν κεροφαιαν.

Ἐβρίθησαν καὶ πάλιν ἴσοῦγια
καὶ εὐφράνηθησαν οὐράνια καὶ ἔπιγεια,
καὶ φόρος εἰς τοὺς σκύλους ἐπεβλήθη
καὶ τῶν σκυλιῶν ἐγαυρίασιν τὰ πῆθη.

Καὶ ὁ Φασουλῆς, ὑπόδειγμα πολιτοῦ,
κατάχλωμος ὡσάν γλυκοπορτόκαλο,

ἔπηγε νὰ δηλώσῃ τὸ σκυλί του,
ἂν κι' ἦταν ἀγαμὸν, πεσεὶ καὶ κόκκαλο.

Τὸν νῆδον βελτιώσων ἢ δρᾶσις
τὸ νεογόν ἐξῆμνε κι' ἐμακάριζε,
κι' ἦλθε κι' ὁ κύρ Βασιλεὺς τῆς θαλάσσης
μὲ μιὰ τρομπομαρίνα κι' ἔτρομπάρισε.

Καὶ ρασοφόρον μοῦτρα σκῆθρῶπᾶ
βαστώντας τὴν μεγάλη κομπολόγα των
ἦλθαν μὲ τὸν Θανάση τοῦ παπᾶ,
τὸν πρῶτον τῆς Παιδείας ἀγριόγατον.

Κι' ἐκεῖνος ρίχνει γύρω μιὰ ματιὰ
κι' ἀπὸ σουρτούκων τοίπαις καὶ μανίκια
ἔδραζε καὶ ξανάβγαζε χαρτιὰ
καὶ σχέδια γραμμῶν τεραρῆκια.

Καὶ ὄζα, κύρ Θανάση, τοῦ φωνάζανε,
οὐ κλήρου καὶ παιδείας ἢ προπαίδεια,
κι' ἀλάκοπα τῆς τοίπαις τοῦ τινάζανε
μῆπως εὐρούνε κι' ἄλλα νομοσχέδια.

Προσῆλθε κι' ὁ Ρωμᾶνος μὲ καμᾶρι
καὶ πρῶτου διπλωμάτου τρικαντᾶ,
καὶ τ' Ὁσμανιῆ τοῦ βιάζοντας μὲ χάρη
στὸν Ταξιάρχη τῶσθαλε κοντᾶ.

Βγάξει καὶ τὸ μονάκλ ἀπὸ τὸ μάτι του
καὶ στὸ διεῖ τὸ βάζει τοῦ Κορριάτη του,
κι' οἱ φίλοι προσκυνόντες τον ὡς κάτω
τοῦ φώναζαν ἀσπολάτη, Κονσολάτο.

Προσῆλθε κι' ὁ Καραύπουλος ὁ Μίνως,
ὁ Σολομῶν, ὁ Σόλων, ὁ Λουκουργος,
καὶ ὄς του νομοσχέδια κι' ἐκεῖνος,
καὶ μπράβο τοῦ φωνάζει κάθε μοῦργος.

Ἦλθε κι' ὁ Κομμουνούρος μὲ τὴν πάλια
καὶ στρατευμάτων σιγῖα μεγάλα,
κι' ἀστράψανε σπαθῖα καὶ μπαγιονέταις
κι' ἄρχισαν ταμποῦρα καὶ τρομπέταις.

Μεσσίας ἐγενήθη πάλι: τῶρα,
ὁ Κόντης, ὅπου λάμπει τῆ Κορροῦς,
κι' ἐγύρισαν Ρωμηῶν θωρακοφόρα,
ποῦ φέρεψαν λαυράκια καὶ ροφῶς.

Κόντες μᾶς ἐγενήθηκε Μεσσίας,
ἀνέκραξαν οἱ μάγοι τῆς Παρσίας,
οἱ ποιπουλῆνιαις κόνιαις τὸν ἐκρύψανε
καὶ τοῦκαναν μασσᾶζ καὶ τὸν ἐτρίψανε.

Κι' οἱ νηστικοὶ τῶν ἄλλων Μεσσιῶν
εἶδον τὴν πληθὺν τῶν θυσῶν,
συσφίματα τῶν μάγων κι' ἀμοιβάς
στὸν Κόντη τῆς Βουλῆς τὸν ἀπροσμάχητον,
ἀρχίσανε κι' αὐτοὶ τὰς ἐντερίδας
καὶ δυνατὸ μασσᾶζ εἰς τὸ στομάχι των.

Κι' ἐγῶσαν τὰνὺξ καὶ τὰ πασγάγια
κι' οἱ πρῶτοι Τσελιγκῖδες μὲ τῆς γαλίτσιαις,

καὶ τῶν ἀπίστων ἔπερταν τὰ σάλλα
κι' ἐκρίμασαν ἐμπρός των σαλιερίτσιαις.

Δόξα γιὰμὰ τοῦ Κόντη τοῦ Μεσσία,
ποῦ γιὰ τὸ κράτος γίνεται θυσία.
Γιὰ τὸν Κορριάτη βρόντησαν ὀρχήστραις,
λουστραρισμένω γράλλεϊ τὸ χρώμα του,
τοῦδωσαν εἰς τὰ χέρια κουδουνίστραις
καὶ ρογβοῦζι βάλανε στὸ στόμα του.

Γιὰ τοῦτον οἱ καπνοὶ καὶ τὰ τρικίρια,
κι' ὅσοι γιὰ τὸ ρουσφετί τοῦ κακῶσανε
νομοσχεῖων ἔπῃσαν τετρίτερα,
καὶ τὰκαναν φασκῖαις καὶ τὸν φασκῖώσανε.

Καὶ τοῦται εἰς καὶ πρὶν τὸν προσκυνῶν,
γράφου τοὺς ἄλλους ὄλους στὸ τακουῖον των,
καὶ μῆς στὴν ἀγκυλιά των τὸν κουνῶν
φωνάζοντας ἀκουᾶτε τὸν ἀκούητον.

Περικλέτος, Φαδοῦλης, ἑῶλλον ἐξῶ τῆς Βουλῆς.

Ἄκου, Βουλῆ μας λατρευτῆ,
νὰ σοῦ τὰ πούμε πάλι,
ποῦ νὰ σοῦ πῆ παπᾶς ἔσ' αὐτὶ
καὶ διάκος στὸ κεφάλι.

Χριστοῦγεννα, Πρωτοῦγεννα, πολὺ μεγάλη σχῆλη,
ποῦ χαίρ' ἢ φῶσις διη.
Χριστοῦγεννα, Πρωτοῦγεννα... πνεῦμα ζωῆς πλανᾶται.
στὴν θρήνων τὴν κοιλᾶδα,
εἶνα Μεσσίας σήμερα στὴν Βηθλεὲμ γεννάται
καὶ χίλιαι στὴν Ἑλλάδα.

Ζήτω τοῦ Κερκουραίου μας,
τοῦ λιγεροῦ κι' ὠραίου μας,
τοῦ κύρ Κόντη τοῦ Τζωρτζᾶκη,
ποῦ τὸν λὲν μεγάλο τζᾶκι.

Ζήτω τοῦ στενοβράκῃ μας,
τοῦ γέρο-Θοδοῦρακῃ μας,
τοῦ μεγάλου μας ἀνθρώπου
καὶ τοῦ φίνου γλωσσακόπου.

Νὰ μεγαλώσῃ μιὰ χαρὰ,
νὰ ἀνάψουνε πυρῶν πυρᾶ,
καὶ ξεσπαθωμένους πάλι
μὲ τοὺς Τούρκους νὰ τὰ βάλῃ.

Νὰ σηκοῦν Σταυρατεῖοι
καὶ νὰ ξανάμπῃ σφερωτῆ
στῆς Λαμίας τὴν Ταράτσα
τῶν Σταυρατεῶν ἡ ράτσα.

Ζήτω τοῦ Μήτσου Ρᾶλλη μας,
ρουριζέου χροσογάλλη μας,
ποῦ ρουσφετῖα λίγα κάνει
καὶ γι' αὐτὸ εἶν' ἔχει στάνη.

Ζήτω τοῦ Σιμπούλου μας,
πρωταθῆτοῦ Συμβόλου μας,